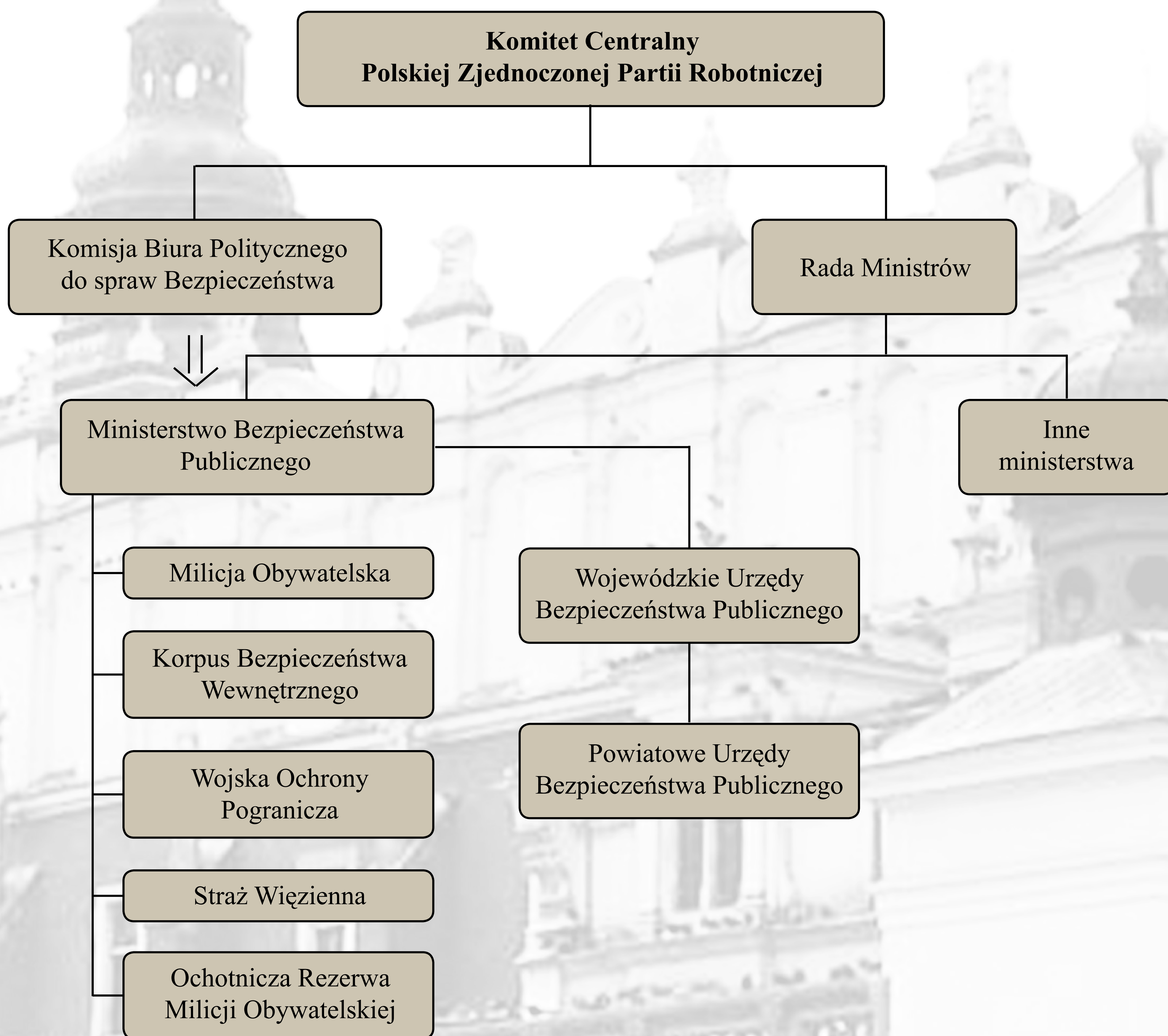


Miejsce Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w strukturze władzy

Od 1944 roku funkcjonariusze komunistycznej policji politycznej byli „zbrojnym ramieniem” partii – tarczą broniącą komunistów przed społeczeństwem i karzącym mieczem, za pomocą którego eliminowano szczególnie aktywnych działaczy niepodległościowych. Urząd Bezpieczeństwa był instytucją powołaną pod osłoną sowieckich bagnetów, następnie gwałtownie rozbudowywaną, której wyznaczono jeden zasadniczy cel – ochronę władzy partii komunistycznej.



W strukturze Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w pierwszym dziesięcioleciu Polski „ludowej” umieszczono nie tylko Urząd Bezpieczeństwa (czyli policję polityczną), ale także Milicję Obywatelską, Korpus Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straż Więzienną, Wojska Ochrony Pogranicza oraz Ochotniczą Rezerwę Milicji Obywatelskiej. Formalnie jako jedno z ministerstw podległe Prezesowi Rady Ministrów, faktycznie wykonywało dyrektywy tajnego ciała: Komisji Biura Politycznego do spraw Bezpieczeństwa. W jej skład wchodził: Bolesław Bierut, Jakub Berman, Stanisław Radkiewicz, Mieczysław Mietkowski, Roman Romkowski, Konrad Świetlik oraz sekretarz komitetu PZPR w MBP.